

Ντρίβιντ Ουάλιας

Εικονογράφηση: Τόνι Ρος

Δώρο ένα
τεράστιο
διαμάντι*

* μόνο εικόνα

Η ΓΙΑΓΙΑ ΜΟΥ
Η ΚΛΕΦΤΡΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: GANGSTA GRANNY

Από τις Εκδόσεις HarperCollins Children's Books, Λονδίνο 2011

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η γιαγιά μου η κλέφτρα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: David Walliams

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Tony Ross

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πετρούλα Γαβριηλίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Κυριακή Κάσση

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© David Walliams, 2011

© Εικονογράφησης: Tony Ross, 2011

The author and illustrator assert the moral right to be identified
as the author and illustrator of the work.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1074-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1075-3

*Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο
αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιάς.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΝΤΕΙΒΙΝΤ ΟΥΆΛΙΑΜΣ

Η ΓΙΑΓΙΑ ΜΟΥ Η ΚΛΕΦΤΡΑ

Εικονογράφηση: Τόνι Ρος

Μετάφραση:
Πετρούλα Γαβριηλίδου

Για τον Φίλιπ Ονιάνγκο...
...το πιο θαρραλέο αγόρι που γνώρισα ποτέ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λαχανόσουπα.....	11
Μια πάπια κράζει.....	18
Ο υδραυλικός της εβδομάδας	24
Μυστήριο και εκπλήξεις	31
Λίγο πληγωμένη.....	37
Κρύο μελάτο αυγό	43
Σακιά χώμα.....	47
Ένα μικρό φτερό στη γυάλα.....	50
Η Μαύρη Γάτα	57
Όλα.....	61
Φασόλια με τυρί και λουκάνικα.....	68
Η Βόμβα της Αγάπης.....	75
Μια ζωή ληστείες.....	89
Ο αδιάκριτος γείτονας.....	94
Ριψοκίνδυνο και συναρπαστικό.....	102
«Ο» και «Χ» και «Ι» σημαίνει «ΟΧΙ»	105
Προετοιμασία για τη διάρρηξη.....	113
Ώρες επισκεπτηρίου	118
Ένας μικρός εκρηκτικός μηχανισμός	123

Μπουμ μπουμ μπουμ	132
Κλακέτες.....	140
Λιντσάρισμα με κουστούμια λίκρα	149
Μας έπιασαν οι μπάτσοι.....	153
Σκοτεινά νερά	160
Ο πύργος με τα φαντάσματα.....	165
Μια μορφή μες στο σκοτάδι.....	171
Ακρόαση από τη βασίλισσα.....	177
Κρεμασμένοι, πνιγμένοι και διαμελισμένοι	181
Ένοπλη αστυνομία	187
Ένα πακέτο ζάχαρη	192
Χρυσό φως.....	198
Ένα οικογενειακό σάντουιτς	203
Σιωπή.....	208
Το «πι» για το περπάτημα	214
Υστερόγραφο	219
Ευχαριστίες	223

ΛΑΧΑΝΟΣΟΥΠΑ

Μα η γιαγιά είναι τόσοοοοο βαρετή», είπε ο Μπεν. Ήταν ένα κρύο απόγευμα μιας Παρασκευής του Νοεμβρίου και, ως συνήθως, ο Μπεν είχε σωριαστεί στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου των γονιών του. Για ακόμα μια φορά θα πήγαινε να περάσει το βράδυ στο σπίτι της τρομακτικής γιαγιάς του. «Όπως όλοι οι γέροι».

«Μη μιλάς έτσι για τη γιαγιά σου», είπε άψυχα ο μπαμπάς του, ενώ η χοντρή κοιλιά του πιεζόταν πάνω στο τιμόνι του μικρού οικογενειακού καφέ αυτοκινήτου τους.

«Δε μου αρέσει καθόλου να μένω εκεί», διαμαρτυρήθηκε ο Μπεν. «Η τηλεόρασή της δε λειτουργεί, το μόνο που θέλει να κάνει είναι να παίζουμε Σκραμπλ και, επιπλέον, βρομάει λάχανο!»

«Για να πούμε και του στραβού το δίκιο, πράγματι βρομάει λάχανο», συμφώνησε η μαμά ενώ έβαζε λίγο κραγιόν την τελευταία στιγμή.

«Δε βοηθάς, γυναίκα», μουρμούρισε ο μπαμπάς.

«Στη χειρότερη η μητέρα μου έχει μια ελαφριά μυρωδιά βρασμένων λαχανικών».

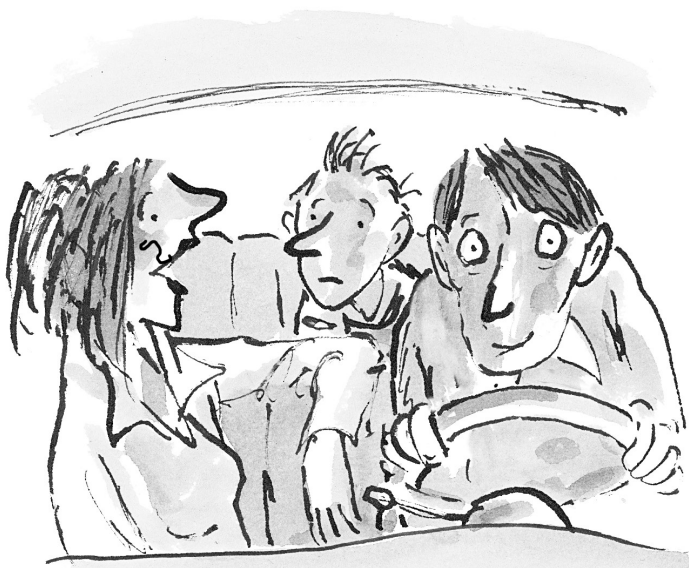
«Δεν μπορώ να έρθω μαζί σας;» ικέτευσε ο Μπεν. «Τρελαίνομαι για τους σαλονοτέτοιους χορούς», είπε ψέματα.

«Λέγονται μπόλρουμ χοροί», τον διόρθωσε ο μπαμπάς του. «Και δεν τρελαίνεσαι. Είπες, και επαναλαμβάνω ακριβώς τα λόγια σου, “καλύτερα να φάω τις μύξες μου παρά να βλέπω αυτά τα σκουπίδια”».

Η μαμά και ο μπαμπάς του Μπεν τρελαίνονταν γι' αυτούς τους χορούς. Μερικές φορές ο Μπεν είχε την αίσθηση ότι τους προτιμούσαν κι από αυτόν ακόμα. Υπήρχε μια εκπομπή στην τηλεόραση κάθε Σάββατο βράδυ που οι γονείς του δεν έχαναν ποτέ και λεγόταν *Χορεύουν μόνο τα αστέρια*, όπου διάσημοι χόρευαν με επαγγελματίες χορευτές.

Η αλήθεια είναι ότι, αν το σπίτι τους καιγόταν και η μαμά του μπορούσε να σώσει είτε τις γυαλιστερές, χρυσές κλακέτες που φόρεσε μια φορά ο Φλάβιο Φλαβιόλι (ο λαμπερός, μαυρισμένος χορευτής και καρδιοκατακτητής από την Ιταλία που έχει εμφανιστεί σε όλους τους κύκλους του επιτυχημένου τηλεοπτικού σόου) ή το μοναχοπαίδι της, ο Μπεν πίστευε ότι θα προτιμούσε τα παπούτσια. Απόψε η μαμά και ο μπαμπάς του Μπεν πήγαιναν σε ένα γήπεδο για να δουν ζωντανά το *Χορεύουν μόνο τα αστέρια*.

«Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν παρατάς τη μανία σου με τους σωλήνες και το όνειρό σου να γίνεις υδραυλι-

κός, Μπεν, προκειμένου να σκεφτείς σοβαρά να γίνεις επαγγελματίας χορευτής», είπε η μαμά μουτζουρώνοντας το μάγουλό της με το κραγιόν καθώς το αυτοκίνητο έπεσε σε ένα ιδιαίτερα χοντρουλό σαμαράκι. Η μαμά είχε τη συνήθεια να βάφεται στο αυτοκίνητο – που σήμαινε ότι συχνά έφτανε στον προορισμό της σαν κλόουν. «Ίσως, ίσως λέω, να κατέληγες κάποια στιγμή στο Χορεύουν!» πρόσθεσε η μαμά ενθουσιασμένη.

«Γιατί είναι χαζό να χοροπηδάς έτσι», είπε ο Μπεν. Ακούγοντάς τον, η μαμά κλαψούρισε λίγο και πήρε ένα χαρτομάντιλο.

«Στενοχωρείς τη μητέρα σου. Μη μιλάς άλλο, Μπεν,

σε παρακαλώ, αγόρι μου», απάντησε ο μπαμπάς αυστηρά και ανέβασε την ένταση της μουσικής. Εννοείται πως άκουγαν ένα cd από το *Χορεύουν*. Το εξώφυλλό του έγραφε *50 Χρυσές Επιτυχίες από την Κορυφαία Τηλεοπτική Εκπομπή*. Ο Μπεν μισούσε το συγκεκριμένο cd, αφού το είχε ακούσει ένα εκατομμύριο φορές. Η αλήθεια είναι πως το είχε ακούσει τόσο πολλές φορές που ήταν πια σαν βασανιστήριο.

Η μαμά του Μπεν δούλευε στον συνοικιακό παράδεισο του μανικιούρ-πεντικιούρ, τα *Νύχια της Γκέιλ*. Επειδή δεν είχαν και πολλούς πελάτες, η μαμά και η άλλη κυρία που δούλευε εκεί (η Γκέιλ, όπως καταλάβατε) τις περισσότερες μέρες έφτιαχναν η μία τα νύχια της άλλης. Τα γυάλιζαν, τα καθαρίζαν, τα λίμαραν, τα ενυδάτωναν, τα έβαφαν, τα προστάτευαν, τα μάκραιναν. Έφτιαχναν τα νύχια η μια της άλλης όλη μέρα (εκτός κι αν ήταν σε κάποια τηλεοπτική εκπομπή καλεσμένος ο Φλάβιο Φλαβιόλι). Αυτό σήμαινε ότι η μαμά γυρνούσε πάντα στο σπίτι με εξαιρετικά μακριά, πολύχρωμα, ψεύτικα νύχια στα χέρια της.

Ο μπαμπάς του Μπεν, από την άλλη, δούλευε σε κιούριτι στο σούπερ μάρκετ της γειτονιάς. Η πιο σημαντική στιγμή στην εικοσάχρονη καριέρα του ήταν όταν έπιασε έναν ηλικιωμένο που είχε χώσει δύο κουτιά βούτυρο στο παντελόνι του. Ο μπαμπάς ήταν πια πολύ χοντρός για να κυνηγήσει τους κλέφτες, αλλά σίγουρα μπορούσε να τους κλείσει τον δρόμο με την κοιλάρα του. Ο μπαμπάς γνώρισε τη μαμά όταν

την κατηγορήσε άδικα ότι έκλεψε ένα σακουλάκι πατατάκια· μέσα σε έναν χρόνο είχαν παντρευτεί.

Το αυτοκίνητο έστριψε απότομα τη γωνία προς το Γκρέι Κλος όπου βρισκόταν η μικρή μονοκατοικία της γιαγιάς. Στεκόταν ανάμεσα σε μια σειρά από παρόμοια, θλιβερά σπιτάκια όπου κατοικούσαν κυρίως ηλικιωμένοι.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε και ο Μπεν γύρισε αργά το κεφάλι προς το σπίτι. Η γιαγιά κοιτούσε με ανυπομονησία από το παράθυρο του σαλονιού. Και περίμενε. Περίμενε πάντα δίπλα στο παράθυρο να έρθει ο Μπεν. *Πόσες ώρες άραγε στέκεται εκεί;* σκέφτηκε ο Μπεν. *Από την προηγούμενη εβδομάδα μήπως;*

Ο Μπεν ήταν το μοναδικό εγγόνι της και, απ' όσο ήξερε ο Μπεν, ο μόνος που την επισκεπτόταν.

Η γιαγιά χαμογέλασε στον Μπεν, του οποίου το κατσούφικο πρόσωπο ίσα που ανταπέδωσε.

«Λοιπόν, ένας από τους δυο μας θα έρθει να σε πάρει αύριο γύρω στις έντεκα», είπε ο μπαμπάς με τη μηχανή του αυτοκινήτου αναμμένη.

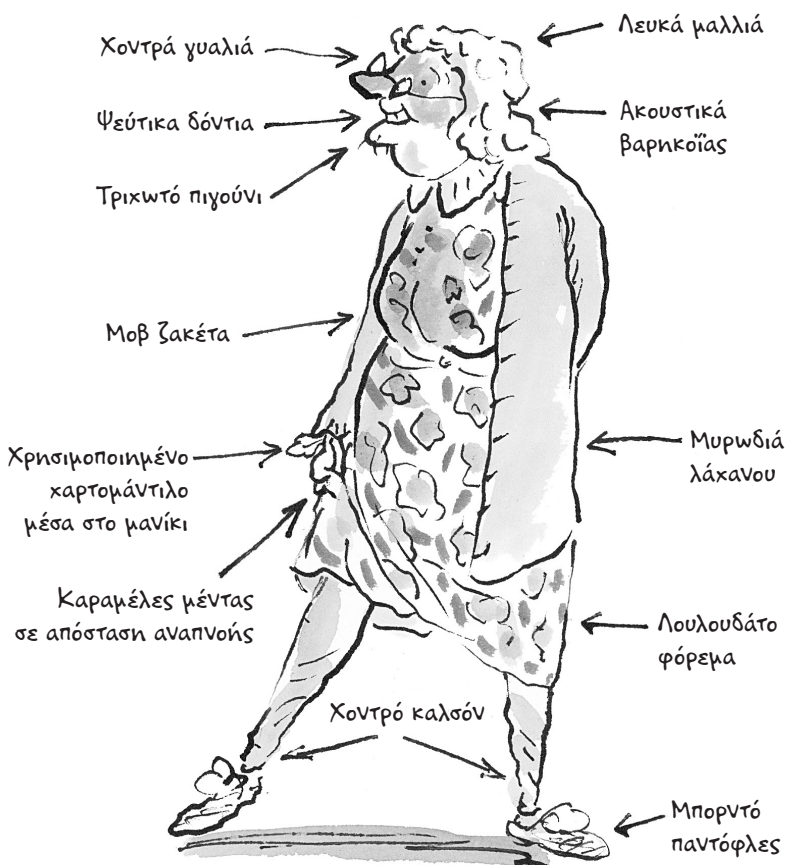
«Δε γίνεται στις δέκα;»

«Μπεν!» γρύλισε ο μπαμπάς. Ξεκλείδωσε την πόρτα του και ο Μπεν, απρόθυμα, την έσπρωξε και βγήκε. Ο Μπεν, φυσικά, δε χρειαζόταν πια την κλειδαριά ασφαλείας για παιδιά: ήταν έντεκα χρόνων και δε θα την άνοιγε με τίποτα όσο το αυτοκίνητο ήταν σε κίνηση. Υπέθετε ότι ο μπαμπάς του την έβαζε για να μην

το σκάσει από το αυτοκίνητο ενώ τον πήγαιναν στο σπίτι της γιαγιάς. Κλακ, έκανε η πόρτα πίσω του την ώρα που ακουγόταν η μηχανή να μαρσάρει.

Πριν προλάβει να χτυπήσει το κουδούνι, η γιαγιά είχε ανοίξει την πόρτα. Μια ανυπόφορη μπόχα λάχανου έσκασε στο πρόσωπο του Μπεν. Ήταν σαν ένα τεράστιο χαστούκι βρόμας.

Η γιαγιά ήταν η κλασική γιαγιά που ξέρουμε όλοι:

Μια πάπια κράζει

Σύντομα γιαγιά και εγγονός κάθονταν στην τραπεζαρία ο ένας απέναντι στον άλλον σε νεκρική σιγή. Όπως κάθε Παρασκευή βράδυ.

Όταν οι γονείς του δεν έβλεπαν το *Χορεύουν* στην τηλεόραση, πήγαιναν να φάνε ινδικό ή να δουν καμιά ταινία. Τα βράδια της Παρασκευής ήταν αφιερωμένα σ' αυτούς και, από τότε που ο Μπεν θυμόταν τον εαυτό του, τον πήγαιναν στη γιαγιά του για να βγουν. Αυτή τη φορά, αν δεν πήγαιναν να δουν το *Χορεύουν μόνο τα αστέρια – Ζωντανά στη σκηνή!*, θα πήγαιναν να φάνε στο *Τατζ Μαχάλ* (το ινδικό εστιατόριο στη λεωφόρο, όχι το ξακουστό, μαρμάρινο μνημείο στην Ινδία) και θα έτρωγαν άπειρες ινδικές πίτες.

Τα μόνα που ακούγονταν στο σπίτι της γιαγιάς ήταν ο χτύπος του ρολογιού πάνω από το τζάκι, το κροτάλισμα των κουταλιών στα πορσελάνινα πιάτα και το διαπεραστικό σφύριγμα του χαλασμένου ακουστικού της γιαγιάς που ήταν πολύ ενοχλητικό. Ήταν ένα μηχανήμα που έμοιαζε να μην εξυπηρετεί

τόσο τη βαρηκοΐα της γιαγιάς όσο το να κουφαίνει τους υπόλοιπους.

Ήταν ένα από τα βασικά πράγματα που ο Μπεν σιχαινόταν στη γιαγιά του. Τα άλλα ήταν:

- 1) Η γιαγιά έφτυνε συνέχεια στο χρησιμοποιημένο μαντίλι που είχε μέσα στο μανίκι της ζακέτας της και μετά σκούπιζε με αυτό το πρόσωπο του εγγονού της.
- 2) Η τηλεόρασή της είχε χαλάσει από το 1992. Και τώρα είχε συγκεντρωθεί τόση σκόνη πάνω που έμοιαζε με γούνα.
- 3) Το σπίτι της ήταν τίγκα στα βιβλία και διαρκώς πίεζε τον Μπεν να τα διαβάσει ενώ εκείνος απεχθανόταν το διάβασμα.
- 4) Η γιαγιά επέμενε να φορούν όλοι βαριά χειμωνιάτικα παλτό όλο τον χρόνο, ακόμα κι όταν έβραζε ο τόπος, αλλιώς δε θα «ένιωθαν τη διαφορά».
- 5) Βρομούσε λάχανο. (Όποιος είχε αλλεργία στο λάχανο έπρεπε να κρατάει τουλάχιστον δεκαπέντε χιλιόμετρα απόσταση.)
- 6) Η γιαγιά θεωρούσε ότι θα περνούσαν υπέροχα ταιίζοντας μπαγιατίτικο ψωμί τις πάπιες της λίμνης.
- 7) Άφηνε συνέχεια πορδές χωρίς να το παραδέχεται ποτέ.
- 8) Αυτές οι πορδές δε βρομούσαν απλώς λάχανο· βρομούσαν σάπιο λάχανο.
- 9) Η γιαγιά τον έβαζε τόσο νωρίς για ύπνο, που δεν

είχε νόημα να σηκωθεί καν το πρωί από το κρεβάτι του.

- 10) Για δώρο Χριστουγέννων έπλεκε στον μοναδικό εγγονό της πουλόβερ με κουταβάκια ή γατάκια και οι γονείς του Μπεν τον ανάγκαζαν να τα φοράει σε όλη τη διάρκεια των εορτών.

«Πώς είναι η σούπα σου;» ρώτησε η γιαγιά.

Τα τελευταία δέκα λεπτά ο Μπεν ανακάτευε το αχνοπράσινο υγρό στο σπασμένο στα χείλη πιάτο με την ελπίδα πως θα εξαφανιζόταν με μαγικό τρόπο.

Αλλά δεν εξαφανίστηκε.

Και πλέον είχε αρχίσει να κρυσταλλώνεται.

Κρύα κομμάτια λάχανου επέπλεαν σε ένα ακόμα πιο κρύο λαχανόνερο.

«Εεε, είναι νοστιμότατη, ευχαριστώ», απάντησε ο Μπεν.

«Ωραία».

Τικ τακ τικ τακ.

«Ωραία», είπε πάλι η γιαγιά.

Κλικ. Κλακ.

«Ωραία». Η γιαγιά δυσκολευόταν να βρει κάτι να πει στον Μπεν – όπως κι αυτός σε εκείνη.

Κλικ. Κλακ. Φρρ.

«Πώς πάει το σχολείο;» τον ρώτησε.

«Βαρετά», μουρμούρισε ο Μπεν. Οι μεγάλοι πάντα ρωτάνε τα παιδιά πώς πάει το σχολείο. Το μόνο θέ-

μα για το οποίο τα παιδιά δε θέλουν με τίποτα να συζητάνε. Δε θέλεις να μιλάς για το σχολείο ακόμα και όταν είσαι στο σχολείο.

«Α», έκανε η γιαγιά.

Τικ τακ κλικ κλακ φρρ τικ τακ.

«Πρέπει να ρίξω μια ματιά στον φούρνο», είπε τελικά η γιαγιά έπειτα από μια μακριά παύση, που έγι-

νε ακόμα πιο μακριά. «Φτιάχνω την αγαπημένη σου λαχανόπιτα».

Σηκώθηκε αργά από τη θέση της και πήγε στην κουζίνα. Σε κάθε της βήμα μια μικρή φυσαλίδα αέρα έσκαγε από τον σακουλιασμένο πισινό της. Ήταν σαν πάπια που έκραζε. Η γιαγιά είτε δεν το αντιλαμβανόταν είτε ήταν πολύ καλή στο να υποκρίνεται ότι δεν το αντιλαμβανόταν.

Ο Μπεν την κοίταζε που έφευγε και μετά σύρθηκε σιγανά στην άλλη άκρη του δωματίου. Δεν ήταν εύκολο κάτι τέτοιο διότι υπήρχαν παντού στοίβες βιβλία. Η γιαγιά του Μπεν ΛΑΤΡΕΥΕ τα βιβλία και είχε πάντα χωμένη τη μύτη της σε κάποιο. Τα βιβλία ξεχείλιζαν από τα ράφια, κοσμούσαν τα περβάζια, ήταν στοιβαγμένα σε κάθε γωνιά.

Τα αστυνομικά ήταν τα αγαπημένα της. Βιβλία για γκάγκστερ, ληστές τραπεζών, τη μαφία και τα συναφή. Ο Μπεν δεν ήξερε ποια ήταν η διαφορά μεταξύ γκάγκστα και γκάγκστερ, αλλά το γκάγκστα του φαινόταν πολύ χειρότερο.

Ο Μπεν μισούσε το διάβασμα, αλλά του άρεσε πολύ να χαζεύει τα εξώφυλλα των βιβλίων της γιαγιάς· είχαν έντονες ζωγραφιές με γρήγορα αυτοκίνητα και όπλα και ωραίες κοπέλες. Ο Μπεν δυσκολευόταν να πιστέψει ότι η βαρετή γιαγιά του διάβαζε τέτοιες ιστορίες που του φαινονταν πολύ συναρπαστικές.

Γιατί έχει μανία με τους γκάγκστερ; σκέφτηκε ο Μπεν. Οι γκάγκστερ δε ζουν σε μικρά σπιτάκια. Οι

γκάγκστερ δεν παίζουν Σκραμπλ. Οι γκάγκστερ πιθανότατα δε βρομάνε λάχανο.

Ο Μπεν ήταν πολύ αργός στην ανάγνωση και οι καθηγητές στο σχολείο τον έκαναν να νιώθει χαζός γιατί δεν πρόφτανε τα άλλα παιδιά. Η διευθύντρια μάλιστα τον άφησε στην ίδια τάξη με την ελπίδα να βελτιωθεί. Έτσι, όλοι οι φίλοι του ήταν σε άλλη τάξη· ένιωθε, λοιπόν, στο σχολείο σχεδόν την ίδια μοναξιά που ένιωθε στο σπίτι, με τους γονείς του να νοιάζονται μόνο για τους μπόλρουμ χορούς.

Τελικά, έπειτα από μια δύσκολη στιγμή όπου παραλίγο να ρίξει μια στοίβα βιβλία με αληθινά εγκλήματα, ο Μπεν έφτασε στο φυτό στη γωνία.

Έχυσε γρήγορα την υπόλοιπη σούπα του στο χώμα. Το φυτό έμοιαζε να πεθαίνει και, αν δεν ήταν ήδη νεκρό, η κρύα σούπα της γιαγιάς ήταν σίγουρο ότι θα το σκότωνε.

Ξαφνικά ο Μπεν άκουσε ξανά τον σφυριχτό πισινό της γιαγιάς που επέστρεφε, κι έτσι έσπευσε πίσω στο τραπέζι. Προσπαθούσε να φαίνεται όσο πιο αθώος γινόταν με το άδειο πιάτο μπροστά του και το κουτάλι στα χέρια. «Τέλειωσα τη σούπα μου, ευχαριστώ, γιαγιά. Ήταν πολύ νόστιμη!»

«Ωραία», είπε η γιαγιά ενώ τσούλησε πίσω στο σαλόνι κουβαλώντας μια κατσαρόλα στον δίσκο. «Έχω ακόμα μπόλικη για σένα, αγόρι μου!». Χαμογέλασε και του γέμισε πάλι το πιάτο.

Ο Μπεν ξεροκατάπτε με τρόπο.

Ο υδραυλικός της εβδομάδας

Δεν μπορώ να βρω το περιοδικό *Ο υδραυλικός της εβδομάδας*, Ραζ», είπε ο Μπεν.

Ήταν η επόμενη Παρασκευή, και το αγόρι έψαχνε στα ράφια του ψιλικατζίδικου για το αγαπημένο του περιοδικό, που απευθυνόταν σε επαγγελματίες υδραυλικούς· ο Μπεν χάζευε μαγεμένος σελίδες επί σελίδων με σωλήνες, βρύσες, ντεπόζιτα, ρουμπινέτα, λέβητες, δεξαμενές και υπονόμους. Ο υδραυλικός της εβδομάδας ήταν το μόνο που του άρεσε να διαβάζει – κυρίως επειδή ήταν ασφυκτικά γεμάτο με εικόνες και διαγράμματα.

Από τότε που ήταν αρκετά μεγάλος ώστε να μπορεί να κρατάει πράγματα στα χέρια του, ο Μπεν τρελαινόταν για τα υδραυλικά. Όταν άλλα παιδιά έπαιζαν με τα παπάκια στο μπάνιο τους, ο Μπεν ρωτούσε τους γονείς του για τους σωλήνες και έφτιαχνε περίπλοκα δίκτυα ύδρευσης. Αν χαλούσε μια βρύση στο σπίτι, την έφτιαχνε μόνος του. Αν βούλωνε η λεκάνη, ο Μπεν δεν αηδίαζε, αντίθετα ενθουσιαζόταν!

Οι γονείς του Μπεν, όμως, δεν ενέκριναν την επιθυμία του να γίνει υδραυλικός. Ήθελαν να γίνει πλούσιος και διάσημος και, απ' όσο ήξεραν, δεν υπήρχε κάποιος πλούσιος και διάσημος υδραυλικός. Ωστόσο, όσο αργός ήταν στο διάβασμα τόσο επιδέξιος ήταν με τα χέρια του και τρελαινόταν από χαρά όταν κάποιος υδραυλικός ερχόταν να διορθώσει κάποια διαρροή. Τον παρακολουθούσε με δέος, όπως ένας νέος γιατρός θα παρακολουθούσε έναν έμπειρο χειρουργό την ώρα μιας εγχείρισης.

Πάντα, όμως, αντιλαμβανόταν την απογοήτευση της μαμάς και του μπαμπά του. Οι γονείς του ήθελαν διακαώς να εκπληρώσει τα δικά τους όνειρα: να γίνει επαγγελματίας σε μπόλρουμ χορούς. Οι γονείς του Μπεν ανακάλυψαν την αγάπη τους για τους εν λόγω χορούς πολύ αργά και δεν προλάβαιναν να γίνουν πρωταθλητές οι ίδιοι. Και, για να είμαστε ειλικρινείς, μάλλον προτιμούσαν να κάθονται αραχτοί και να βλέπουν τους άλλους να χορεύουν στην τηλεόραση παρά να το κάνουν οι ίδιοι.

Έτσι, ο Μπεν προσπάθησε να κρατήσει το πάθος του κρυφό. Για να μην πληγώνει τη μαμά και τον μπαμπά του, καταχώνιαζε τα τεύχη του αγαπημένου του περιοδικού κάτω από το κρεβάτι του. Και είχε κάνει συμφωνία με τον Ραζ κάθε βδομάδα να του κρατάει το περιοδικό των υδραυλικών. Τώρα, όμως, δεν το έβρισκε πουθενά.

Ο Μπεν είχε ψάξει πίσω από το Ροκ και τη Φλόγα

καθώς και κάτω από την *Κυρία* (όχι κάποια κανονική κυρία, εννοώ το περιοδικό με τίτλο *Κυρία*), μάταια όμως. Το μαγαζί του Ραζ ήταν πολύ ακατάστατο, παρ' όλα αυτά αρκετοί έρχονταν από χιλιόμετρα μακριά για να ψωνίσουν εδώ γιατί πάντα τους έκανε να χαμογελούν.

Ο Ραζ στεκόταν πάνω σε μια σκάλα και κρεμούσε χριστουγεννιάτικα στολίδια. Εντάξει, όταν λέω «χριστουγεννιάτικα στολίδια», εννοώ ότι απλώς κρεμούσε ένα πανό όπου πριν έγραφε «Να τα εκατοστήσεις» και είχε σβήσει με διορθωτικό τα γράμματα για να γράψει με στιλό «Καλά Χριστούγεννα».

Ο Ραζ κατέβηκε προσεκτικά από τη σκάλα για να βοηθήσει τον Μπεν στο ψάξιμο.

«Ο υδραυλικός της εβδομάδας... χμμ... Να σκεφτώ, κοίταξες πίσω από τις καραμέλες βουτύρου;» είπε ο Ραζ.

«Ναι», απάντησε ο Μπεν.

«Και δεν είναι κάτω από τα βιβλία ζωγραφικής;»

«Όχι».

«Κοίταξες πίσω από τις τσίχλες;»

«Ναι».

«Περίεργο. Είμαι σίγουρος ότι παρήγγειλα ένα για σένα, νεαρέ μου Μπεν. Μμμ, πολύ περίεργο...» Ο Ραζ μιλούσε απίστευτα αργά, όπως κάνουν οι άνθρωποι όταν σκέφτονται. «Λυπάμαι, Μπεν, ξέρω ότι σου αρέσει πολύ, αλλά δεν έχω ιδέα πού είναι. Έχω, όμως, μια ειδική προσφορά στα παγωτά Κορνέτο».

«Είναι Νοέμβριος, Ραζ, κάνει πολύ κρύο έξω!» είπε ο Μπεν. «Ποιος θέλει να φάει παγωτό τέτοια εποχή;»

«Όλοι όσοι μάθουν τη μοναδική προσφορά μου! Άκου: αγοράζεις είκοσι τρία Κορνέτο και παίρνεις ένα δωρεάν!»

«Μα γιατί να θέλω είκοσι τέσσερα Κορνέτο;» είπε ο Μπεν γελώντας.

«Εεε, καλά, δεν ξέρω, μπορεί να φας δώδεκα και να αφήσεις τα άλλα δώδεκα για αργότερα».

«Είναι πολλά, Ραζ. Αλήθεια, γιατί θέλεις τόσο πολύ να τα ξεφορτωθείς;»

«Λήγουν αύριο», είπε ο Ραζ και περπάτησε βαριά μέχρι το ψυγείο, άνοιξε το γυάλινο καπάκι του και έβγαλε ένα κουτί με παγωτά Κορνέτο. Παγωμένος αέρας τύλιξε αμέσως το μαγαζί. «Κοίτα! Ανάλωση κατά προτίμηση πριν από τις 15 Νοεμβρίου».

Ο Μπεν κοίταξε προσεκτικά το κουτί. «Λέει ανάλωση κατά προτίμηση πριν από τις 15 Νοεμβρίου 1996».

«Ε», είπε ο Ραζ, «ακόμα ένας λόγος να τα βάλω σε προσφορά. Λοιπόν, Μπεν, αυτή είναι η τελευταία μου προσφορά. Αγόρασε ένα κουτί Κορνέτο και θα σου δώσω δέκα κουτιά εντελώς δωρεάν!»

«Ευχαριστώ, Ραζ, να μου λείπει», είπε ο Μπεν. Έριξε μια ματιά μέσα στο ψυγείο για να δει τι άλλο μπορούσε να караδοκεί εκεί μέσα. Δεν είχε γίνει απόψυξη στο ψυγείο ποτέ, επομένως ο Μπεν δε θα ξαφνιαζόταν αν έβρισκε ένα τέλεια διατηρημένο μαμούθ από την Εποχή των Παγετώνων.

«Μισό λεπτό», είπε ο Μπεν ενώ έκανε στην άκρη μερικές γρανίτες που ήταν καλυμμένες με πάγο. «Εδώ είναι! Ο υδραυλικός της εβδομάδας!»

«Α, ναι, τώρα θυμήθηκα», είπε ο Ραζ. «Το έβαλα εκεί για να σου το κρατήσω φρέσκο».

«Φρέσκο;»

«Βλέπεις, νεαρέ μου, το περιοδικό βγαίνει κάθε Τρίτη και σήμερα είναι Παρασκευή. Οπότε το βάζω στο ψυγείο για να σου το κρατάω φρέσκο, Μπεν. Δεν ήθελα να λήξει».

Ο Μπεν δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ήταν δυνατό να λήγει ένα περιοδικό, ωστόσο ευχαρίστησε τον παντοπώλη. «Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου, Ραζ. Και ένα πακέτο καραμέλες, σε παρακαλώ».

«Μπορώ να σου δώσω εβδομήντα τρία πακέτα στην τιμή των εβδομήντα δύο!» αναφώνησε ο παντοπώλης με ένα χαμόγελο που σκοπό είχε να δελεάσει τον Μπεν.

«Όχι, ευχαριστώ, Ραζ».

«Χίλια πακέτα στην τιμή των εννιακοσίων ενενήντα εννιά;»

«Όχι, ευχαριστώ», είπε ο Μπεν.

«Είσαι τρελός, Μπεν; Είναι απίστευτη προσφορά. Εντάξει, εντάξει, κάνεις σκληρές διαπραγματεύσεις, Μπεν. Ένα εκατομμύριο και επτά πακέτα καραμέλες στην τιμή του ενός εκατομμυρίου και τεσσάρων. Μιλάμε για τρία πακέτα εντελώς δωρεάν!»

«Θα πάρω μόνο ένα πακέτο και το περιοδικό, ευχαριστώ».

«Αλίμονο, νεαρέ μου κύριε!»

«Ανυπομονώ να διαβάσω αργότερα το περιοδικό. Πρέπει πάλι να πάω να μείνω το βράδυ στη βαρετή ηλικιωμένη γιαγιά μου».

Είχε περάσει μία εβδομάδα από την τελευταία επί-

σκεψη του Μπεν και η μισητή Παρασκευή είχε φτάσει και πάλι. Οι γονείς του θα πήγαιναν να δουν μια «ρομαντική κομεντί», όπως είχε πει η μαμά του. Έρωτες και φιλιά και όλα αυτά τα απαίσια. Μπλιαξ, μπλιαξ, μπλιαξ.

«Τς τς τς», είπε ο Ραζ κουνώντας το κεφάλι του ενώ μετρούσε τα ψιλά του Μπεν.

Ο Μπεν ένιωσε αμέσως ντροπή. Δεν είχε δει ποτέ πριν έτσι τον παντοπώλη. Όπως όλα τα άλλα παιδιά της γειτονιάς, ο Μπεν έβλεπε τον Ραζ ως «έναν από μας» όχι «έναν από αυτούς». Ο Ραζ ήταν τόσο ζωντανός και αστείος, που φαινόταν να απέχει έτη φωτός από γονείς και καθηγητές και όλους τους μεγάλους που σε κατσάδιαζαν μόνο και μόνο επειδή ήταν μεγαλύτεροι από σένα.

«Το ότι η γιαγιά σου είναι μεγάλη, νεαρέ μου Μπεν», είπε ο Ραζ, «δε σημαίνει ότι είναι και βαρετή. Κι εγώ μεγαλώνω. Και όσες φορές έχω δει τη γιαγιά σου, μου φάνηκε πολύ ενδιαφέρουσα κυρία».

«Μα...»

«Μην είσαι τόσο σκληρός μαζί της, Μπεν», τον παρακάλεσε ο Ραζ. «Όλοι θα γεράσουμε μια μέρα. Ακόμα κι εσύ. Και είμαι σίγουρος ότι η γιαγιά σου θα έχει τα μυστικά της. Όλοι οι ηλικιωμένοι έχουν...»

Έχει άσπρα μαλλιά, ψεύτικα δόντια,
χρησιμοποιημένα χαρτομάντιλα κρυμμένα
στο μανίκι της, της αρέσει να παίζει
Σκραμπλ και να τρώει λαχανόσουπα.

- 1) Κάποτε ήταν κλέφτρα κοσμημάτων παγκόσμιου βεληνεκούς.
- 2) Όλη της τη ζωή σχεδίαζε να κλέψει τα Πετράδια του Στέμματος και γι' αυτό χρειάζεται τη βοήθεια του Μπεν...

Μια ιστορία για την προκατάληψη
και την αποδοχή, γραμμένη
με τον σπιρτόζικο και συνάμα
συγκινητικό τρόπο του Ντέιβιντ Ουάλλιαμς.

ISBN: 978-618-01-1074-6

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 15589

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichios.gr